

Χορός του λυκόφωτος

BALLATA CREPUSCOLARE PRELUDIO SINFONICO DI "DINAMITE" RENZO NOVATORE "SONO LA MIA CAUSA"-ED. CERBERO

Αυτή είναι η ώρα των νυχτερινών μου σκέψεων.

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Ο ερυθρός Δαίμονας

της καταχθόνιας χαράς μου.

Καπνίζω..

Καπνίζω απεγνωσμένα, έντονα. Πάντα!

Πάντα! Πάντα! Πάντα!

Ευχόμουν να σκεφτώ, να γράψω, να τραγουδήσω...

Κοιμάται όμως ο Δαίμονάς μου.

Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Ο ερυθρός Δαίμονας

της καταθόνιας χαράς μου.

Και οι σκέψεις δεν έρχονται...

Ούτε καν το γέλιο και η κατάρα...

Κι αυτή είναι η μαύρη ώρα μου

Της μαύρης μελαγχολίας.

Κοιτάζω, αφηρημένα, το τσιγάρο μου.

Ισχνό, ωχρο και θερμό

Σαν άρρωστος εραστής.

Το κοιτάζω να αναλώνεται πολύ αργά

όπως η ζωή και τα όνειρα μου:

όπως η ζωή και τα όνειρα όλων των αδερφών μου.

Η στάχτη έπεσε στη γη και διασκορπίστηκε. Έτσι!

Ο καπνός, όρθώνεται, πυκνός και γκρίζος, στον αέρα

και διασκορπίζεται κι αυτός. Έτσι.

Τίποτα για μένα δε μένει

παρά λίγη κίτρινη νικοτίνη στα τρυφερά χείλη πάνω. Έτσι.

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

Κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Ο ερυθρός Δαίμονας

της καταχθόνιας χαράς μου.

Κοιτώ τον ήλιο!

Τον βλέπω να κατεβαίνει εν μέσω της ξανθής δίνης

μιας πανέμορφης θάλασσας από χρυσό.

Από χρυσό και αίμα... Την καρδιά μου όμως έχει δαγκώσει.

Την έχει δαγκώσει ένα παγωμένο φυτό

χωρίς ελπίδες και δάκρυα,

χωρίς μίσος και χωρίς αγάπη.

Ω, θα μπορούσες τουλάχιστον να κλάψεις...

θα μπορούσες τουλάχιστον να καταραστείς...

Αλλά, όχι!

Όχι! όχι! όχι!

Ποιός;

Ποιός, επομένως, μ' έκανε ποτέ τόσο κακό;

Ποιός είναι ο σατανικός μάστορας των βασάνων μου αυτών;

Ω μητέρα... μητέρα μου...

Αν είχες ακόμη τη δύναμη

να είσαι ικανή να καταραστείς...

Αλλά, όχι!

Όχι! όχι! όχι!

Παρ'όλα αυτά ήσουν εσύ μόνο

εσύ! Που

μου έδωσες ζωή,

Που μου έδωσες πόνο,

Που μου έδωσες το Κακό!

Πες μου όμως :

Πίστευες ίσως στη χαρά του να ζεις;

Είμαι επομένως ο γιος ενός τέτοιου αλλόκοτου ονείρου;

Ή είμαι απλά το πιο χυδαίο τέκνο

της συλλογικής αναισθησίας;

Γιατί λοιπόν, ω μητέρα,

δεν είχες -εκείνη την ημέρα-

την ηρωική έμπνευση να χτυπήσεις

ΜΕ ΒΙΑ

το πρησμένο στομάχι σου

πάνω σε μια σκληρή πέτρα. Έτσι!

Γιατί δεν θα είχα θελήσει να δω

Τον Ήλιο.

Γιατί δεν θα είχα θελήσει

αυτήν τη μίζερη ζωή.

Γιατί υποφέρω τόσο, Έτσι...

Ω μητέρα, κλαις;

Και γιατί;

Νιώθεις ίσως τις τύψεις

για το ότι με δημιούργησες;

Φαντάζεσαι ίσως το κακό

που με βασανίζει και

τόσο φρικτά με σπάει;

Ω, είχες τουλάχιστον τη δύναμη

Να είσαι ικανή να καταραστείς...

Αλλά, όχι!

Όχι! όχι! όχι!

Είναι πολύ πρόστυχοι!

Το ποτάμι κυλά και τραγουδάει...

(το πανέμορφο ποτάμι, γαλήνιο και γελαστό)

κυλά πάνω από το ντελικάτο

Υγρό και σκονισμένο, κρεβάτι του

κι οι λευκοί αφροί του

είναι ένα χρυσό πάπλωμα.

Ο τιτάνειος ύφαλος
πλένει τα γρανιτικά του πλευρά
μέσα στα λιτά νερά σου
-ω μοναχικό ποτάμι-
και κάθησε στις όχθες σου
Κοιτάζω τα πράσινα φύλλα
που, κεντημένος με σκία και με φως,
ο άνεμος χαϊδεύει. Έτσι!
Κοιτάζω. Σκέφτομαι και θυμάμαι...
Η ψυχή μου όμως είναι σκοτεινή
και, τριγύρω μου,
το σούρουπο κλαίει. Μαύρο.
Δεν αγαπώ πλέον.
Δεν πιστεύω πια!

Ποιός;
Ποιός, επομένως, μ' έκανε ποτέ τόσο κακό;
Οι γυναίκες και η Αγάπη;
Οι άντρες και η φιλία;
Η κοινωνία και ο νόμος της;
Η ανθρωπότητα και η πίστη της;
Ίσως όλα αυτά!

Ίσως κανένα από αυτά!

Δεν ξέρω...

Αισθάνομαι τόσο άσχημα...

Τόσο Πολύ! Τόσο Πολύ! Τόσο Πολύ!

Εδώ...στην ψυχή!

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.

κοιμάται στο σκοτεινό λυκόφως

αυτής μου της ψυχής

Πόσο είναι λυπηρό...λυπηρό και μελαγχολικό.

Εύχομαι για νέους φίλους.

Για αληθινούς νέους φίλους.

Χρειάζομαι να εμπιστευτώ

(σε κάποιον)

τις μαύρες μου μελαγχολίες.

Δεν έχω όμως φίλους

είμαι μόνος!

Μόνος με τις

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΕΣ μου

Μόνος με τη Μοίρα μου.

Μόνος. Τόσο μόνος!

Κοιμάται ο Δαίμονάς μου.
Το μυαλό μου δέχτηκε πυροβολισμούς
Από τις κιτρινωπές
μαύρες και πράσινες ακτίνες
της βρώμικης πραγματικότητας!
Της πραγματικότητας που περνά...
«ένα μείγμα θηρίων και κτηνώδους.
Μια σύνθεση υποκρισίας και άγνοιας.
Μια ανάμειξη δειλίας και ψεμάτων
Ένα σύνολο από κόπρανα και λάσπη».

Α, όχι!

Όχι! Όχι! Όχι!

Υποφέρω τόσο!

Τόσο πολύ! Τόσο πολύ! Τόσο πολύ!

Ο ήλιος δύει.

(ο πανέμορφος από χρυσάφι ήλιος)

οι Άγγελοι του δειλινού

αγωνιούν...

Τα πράσινα φύλλα είναι κρανία των νεκρών,
ψυχρά, γελούν περιφρονητικά...

Το ποτάμι

(το πανέμορφο λιτό ποτάμι)

είναι τώρα ένα μαύρο ερπετό

τρομακτικά εξαπλωμένο μέσα στη μάζα του ύφαλου.

Τάφος ζοφερός και άφωνος.

Τάφος ζοφερός και μαύρος.

Το τσιγάρο μου έχει σβήσει...

(το τσιγάρο μου ισχνό, ωχρό και θερμό

σαν άρρωστος εραστής)

Η στάχτη διασκορπίστηκε.

Ο καπνός επίσης.

Τίποτα για μένα δε μένει

παρά λίγη κίτρινη νικοτίνη στα τρυφερά χείλη πάνω: Λίγη όπως η
ζωή και τα όνειρα. Έτσι!

Μέσα στο σκοτεινό

Της ψυχής μου λυκόφως

Ο κόκκινός μου Δαίμονας ξυπνά.

Νιώθω σαν ένα ρυάκι από πικρό αίμα

που ρέει

πάνω από χείλη τρυφερά...

Έχω ένα τραγικό προαίσθημα...

Τί θα συμβεί τη νύχτα;

Όμως... τα αστέρια

τα αγαπημένα αστέρια

θα δουν

Ω, αν μόνο μπορούσες ξανά

να γελάσεις και να καταραστείς για μια ακόμη φορά...

Βλέπω όμως μια λάμψη (μια πυρά νεκρική;)

Να λάμπει στις νύχτας το σκοτάδι.

Αισθάνομαι...

Αισθάνομαι! Αισθάνομαι! Αισθάνομαι!

Είμαι ένα άστρο που γυρνά προς

ένα τραγικό ηλιοβασίλεμα.

A-POLITIKO